

„Ако, що ходиш, що кормиш рзутитъ?
Гдѣ жи е паметъ? Що е на сърдце жи?“

— Свѣта се сърдце, и паметъ се губи...
Дружки, невѣрници, змейко ме люби...
Пустѣи остали вси дилки темерни;
Ох, не капучето съ облаци черни! —

Лавнаха псежа далеко по двори,
Помкожо кеде се кадѣт разтворзи
И стрѣловижа свѣтѣкавица блѣсна;
Отъ невиделижа турѣкъ се турѣсна.

Съ турѣска рои каубитѣха стѣхили,
Змееве, змези съ златѣи рогѣи —
Цѣлажа роте на змѣя огняна,
Сбрака на свадба по хубава Яна.

Свиха, извиха се — пакъ се поднѣха...
Мигъ само пѣлахи жетѣварки созрѣха,
Хубава Яна съ незнайно си люби,
Какъ се задъ облаци жѣмѣи илгуби...

